

edicija

ANAGRAM – prevedena poezija

urednik

Alen Bešić

© Peter Semolič, 2021.

© za srpsko izdanje Kulturni centar Novog Sada, 2021.

© of the translation: S. Fischer Foundation by order of TRADUKI

Objavljivanje ovog dela podržala je književna mreža TRADUKI koju čine Savezno ministarstvo za Evropu, integraciju i spoljne poslove Republike Austrije, Ministarstvo spoljnih poslova Savezne Republike Nemačke, Švajcarska fondacija za kulturu „Pro Helvecija”, Udruženje prevoditeljki i prevodilaca (Centar za književnost Beč)

po nalogu Saveznog ministarstva umetnosti, kulture, javne uprave i sporta Republike Austrije, Gete institut, Javna agencija za knjigu Republike Slovenije, Ministarstvo kulture Republike Hrvatske, Resor za kulturu Vlade Kneževine Lihtenštajn, Fondacija za kulturu Lihtenštajn, Ministarstvo kulture Republike Albanije, Ministarstvo kulture i informisanja Republike Srbije, Ministarstvo kulture Rumunije, Ministarstvo kulture Crne Gore, Ministarstvo kulture Republike Severne Makedonije, Ministarstvo kulture Republike Bugarske, Sajam knjiga u Lajpcigu i Fondacija „S. Fišer”.

**JAVNA
AGENCIJA ZA
KNJIGO RS**

Objavljivanje knjige finansijski je podržala
Javna agencija za knjigu Republike Slovenije.

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti niti reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene saglasnosti izdavača.

**Peter
Semolič**

**KRUGOVI
SAMOĆE**

izabrane pesme

Sa slovenačkog prevela
Dragana Bojanić Tijardović

KULTURNI CENTAR NOVOG SADA, 2021.

POD NEKIM DRUGIM SUNCEM

Gledaš:

Svetlije sunce

Čekaš

Možda brojiš sate

Možda milje

Da se upleteš

U neko drugo trnje

U neke druge rane

Druga krv žuri kroz

vene

Iste vene

Pod nekim drugim

suncem

U nekom drugom vetru

Možda drugi krik samoće
koji se lomi

ali uvek ista usta
koja viču

PESMA O TAMARISU

Tamaris
zeleno zlato otpalog vetra

senka devojke
prolazi
širom otvorenih oraha očiju

Kažite joj:

Da li je to taj ludi grm
(paučina zvezda) koji
vole sunca?

Da li je ovo to ludo ludilo
koje se igra šumenja života?

Tamaris
paperjasti oblak u vati večeri
plavičasta kuglica rose
ili samo slutnja
senke devojke
kad umukne nebo

u mesečevoj vodi pale se legende
negde su vrata pritivorena

a drugde opet: Tamaris
usamljen
u prštanju noći

* * *

kad ti u tajni
arabeski ponestane snage,
donosim ti –
pun krčag noći.

tihom tamom umivam te.
u platna noćnih sunaca
umotavam
tvoje lepo
skrhano telo.

zatvaram i vrata
bašte.
spuštam sve
reze.

i mirno te
utapam u šumenju
zvezda.

ali tvoje ruke
i dalje tinjaju
u želji.
i rastvaraš svoje bokove
kao pristanište
kad se otvori horizont.

tamo sad plovi
sneg večeri
da te u tihom
šaputanju odvede
u svoj dom.

da te tamo negde
(između glasa i
tišine fjordova)
venča sobom.

OTAC

Noćas
sam te sanjao,
oče.
U liku jelena
došao si u moj
san
i ukopao se na vrhu
brda
obraslog travom.

Nazvao sam te
imenom,
oče.
Zvao sam te
rečju: oče.
Rekao sam:

Pogledaj,
moje su oči
dva mokra cveta
uz gorski potok.
Dođi
i neka tvoj topli
jelenji jezik

osuši rosu
koja je pala
na moje
oči.

A ti si stajao
kao u nekom drugom
svetu,
kao u nekim drugim
snovima,
na vrhu brda
obraslog travom.

Otresao si svojim
moćnim
rogovima
i nestao u belom
oblaku
ničijih
snova.

Marezige, 12. januar 1990.

NARANDŽASTE SVESKE

Nema više svezaka s narandžastim koricama
u izlozima papirnica.

U mene zure
fotografije Pariza, pasa i Garfilda.

Gde sad školarci crtaju smešne pajace,
motore i boksere?

Gde zapisuju kao mantre
upravo naučene engleske reči?

Za moju školsku drugaricu
narandžasta sveska bila je bašta
u kojoj je gajila šareno cveće.

Jedna drugarica ukrasila je svesku slapom raznobojnih zvezda.

Protok vremena
kao mlečna kiselina zgušnjava se
u mojim mišićima.
Starim.

Podmorski svet s ribama i rakovicom
koji smo nacrtali Luka i ja,
nestao je.
Nestale su karikature neznanaca.

Imam osećaj
kao da sam prilikom poslednje zvonjave školskog zvona
skočio iz klupe
i zauvek ostao da visim u vazduhu.

Dok mi se noge klata u praznom prostoru.

BUĐENJE

Volim način
na koji se budiš,
kako protežeš ruke,

prepličeš ih,
kako žmuriš za vreme tog
jutarnjeg obreda

kojim započinješ dan.
Zatim odgrčeš prekrivač i
cela soba zamiriše

na tebe.
Volim tvoj miris,
tvoje prve reči

koje se pretvaraju
u predenje
slično mačjem.

Tvoje nago telo
pored mog nagog tela.
Tvoj dlan,

mek kao šapica,
svako jutro prošeta
po meni.

Volim tvoje buđenje.
Nežno te okrećem na leđa
udišući te,

kao da si cela miris
otresen s prašnika
najmirisnije ruže.